

‘Ik zoek niet meer’

Celine Stroucken (31) werd vlak na haar geboorte te vondeling gelegd in de hal van een flat. Ze weet nog altijd niet wie haar echte ouders zijn.

“IK WAS ELF TOEN MIJN ADOPTIEMOEDER ME MEENAM VOOR EEN AUTORITJE. IN DE AUTO

kon ik niet weglopen; mijn moeder wilde zeker weten dat ik haar liet uitpraten als ze vertelde over de eerste uren van mijn leven. Thuis ging ik er weleens vandoor als ik niet naar haar wilde luisteren, maar nu wilde ze bij me zijn om me te troosten. Ze bespaarde me een lange inleiding: ‘Er is iets dat je moet weten over de manier waarop je ter wereld bent gekomen’, zei ze toen we het dorp uitreden. Ik wist alleen dat ik geadopteerd was, meer niet. ‘Je biologische moeder heeft je vlak na je geboorte in de hal van een Helmondse flat achtergelaten. We hebben geen idee wie je echte ouders zijn.’

Haar zinnen voelden als een mokerslag: ik was een vondeling. Geen trotse familie boven mijn wieg, geen warme kruik, maar een plek in de hoek van een koude hal. Niemand die mijn leven vierde, zelfs niet voor een dag. Terwijl mijn moeder terug naar huis reed, staarde ik huilend naar buiten.

Pas later kwamen de vragen. Waarom was ik niet welkom? Had ik broers en zussen? Uit welk land kwam ik oorspronkelijk? Mijn adoptieouders konden me geen antwoord geven. Ze wisten alleen dat ik een paar uur oud was toen een flatbewoner op een zomeravond iets in de hoek van de trappenhall had zien liggen. Hij belde de politie. Agent Gerrit Jacobs kwam kijken en vond een schone, gezonde baby, verborgen in een lichtbruin herencolbert. Ik was licht onderkoeld, omdat ik alleen een luier droeg. Gerrit pakte me op, nam me mee naar het bureau en bracht me later die avond naar het ziekenhuis voor onderzoek. Daar gaven de verpleegsters me mijn naam: Celine. Omdat de flat waar ik werd gevonden aan de Kasteeltraverse stond, schreef de burgemeester me later in als Marie-Celine van de Kastelen.

De Kasteeltraverse is een drukke weg, de politie vond geen enkele aanwijzing die leidde naar mijn biologische ouders. Na elf dagen staakten ze de zoektocht. Ik verbleef drie maanden in

TEKST **LAURA VAN DER BURGT**

En toch is er altijd het verlangen mijn biologische ouders in mijn armen te sluiten

een pleeggezin en kwam daarna bij mijn adoptieouders die me liefdevol hebben opgevoed. Ik kreeg hun achternaam: Stroucken.

Op mijn elfde kon ik weinig met het verhaal dat mijn moeder me in de auto had verteld. Ik was in de steek gelaten, dat voelde ik wel. Maar ik was te jong om me te verplaatsen in de mogelijke beweegredenen van mijn ouders. Ik voelde geen begrip en kon niets aan hun keuze relativieren, ook niet dat ik waarschijnlijk beter af was bij mijn adoptieouders. Ze hadden me alleen gelaten; dat was alles wat ik ervan begreep.

Op mijn zeventiende kwam ik op een receptie van de kinderbescherming onverwacht oog in oog te staan met Gerrit Jacobs, de agent die me had gevonden. Er ging een schok door me heen. Gerrit was heel blij dat het goed met me ging en ik voelde direct een band met hem. Na die ontmoeting ging ik nadenken over mijn echte ouders. Zou het mogelijk zijn ze te vinden? Een antwoord te krijgen op mijn vragen? Ik besloot een oproep te doen via het televisieprogramma Spoorloos. Voor de opnames ging ik samen met Gerrit terug naar de portiek waar hij me had gevonden. Het was moeilijk daar samen met hem te staan; op de koude tegelvloer waar mijn leven was begonnen. Gerrit sloeg als een grootvader zijn arm om me heen. 'Wie doet nou zoiets hè?', zei hij.

Na de oproep belden er veel Molukse mensen die dachten dat ik misschien binnen hun gemeenschap was geboren. Het leverde niets op. Ik was ontgoocheld, hoe kon dat nou? Ik was al gewassen toen Gerrit me vond, er moesten dus mensen bij mijn geboorte zijn geweest. Hoe bestond het dat niemand zich meldde? De flat stond aan een drukke, doorgaande weg, daar kon je toch niet ongezien een baby neerleggen? Woonden mijn ouders in het buitenland en wisten ze niet dat ik ze zocht? Of was het genoeg voor ze om te weten dat ik goed terecht was gekomen? Leefden ze überhaupt nog wel? Tien jaar lang lieten de vragen me niet los. Elk kind wil weten waar het vandaan komt, het is

een natuurlijke behoefte die nauwelijks te onderdrukken is. Mijn biologische ouders hadden me niet alleen in de steek gelaten; ze hadden me ook nog eens opgezadeld met een zwart gat in mijn hart. Een gat dat nooit gevuld zou worden.

Ruim tien jaar later benaderde ik Spoorloos opnieuw, misschien wilde er nu wel iemand praten. Ook dit keer kwamen er geen bruikbare reacties. Wat ik wel heb kunnen achterhalen, is waar mijn roots liggen. Uit de geografische DNA-test die de redactie voor me regelde, bleek dat ik half-Afrikaans, half-Indisch ben. Deze etnische combinatie komt vaak voor in Suriname, maar het is niet zeker dat mijn ouders daar

vandaan komen. Toch is het een heerlijk gevoel in elk geval zekerheid over mijn etniciteit te hebben. Als iemand me vraagt wat mijn afkomst is, heb ik nu tenminste een antwoord.

Met het zoeken naar mijn ouders ben ik sinds die laatste uitzending gestopt. Ik heb gedaan wat ik kon om te achterhalen wie ze zijn; ik ben nu volledig afhankelijk van anderen. Het is uit mijn handen. Door dat te accepteren heb ik rust gevonden. Dit raadsel blijft dan misschien onopgelost, maar ik heb veel mensen om me heen die van me houden. Ik maak deel uit van een geweldig gezin dat voelt als echte familie. Gerrit zie ik nog elk jaar, hij is een belangrijke man in mijn leven. Ook met het pleeggezin waar ik de eerste drie maanden woonde, heb ik nog contact. We zitten in elkaars hart. Ik ben een gelukkig mens.

Het gemis van mijn ouders beheerst mijn leven niet meer, maar verdwijnen doet het nooit. Bij elke hereniging in Spoorloos denk ik: waarom ik niet? Ik kijk daarom niet meer. Een verhaal in de krant over een baby'tje dat te vondeling is gelegd, raakt me nog altijd, net als de discussies op radio en tv over het vondelingenluikje. Het ergert me dat sommige professionals zo'n luikje als een oplossing zien. Je lost er de oorzaak van het probleem niet mee op; we moeten ervoor zorgen dat aanstaande moeders zo'n luikje helemaal niet nodig hebben. Betere voorlichting, praktische hulp, aandacht voor psychische nood; daar hebben moeders en kinderen veel meer aan. Mensen hebben geen idee hoeveel impact het heeft als kind te horen dat je een vondeling bent; het is een aanslag op je bestaansrecht. Het verlangen om mijn biologische ouders ooit nog eens in de armen te sluiten, blijft altijd. Eén omhelzing, een keer hun liefde voelen, dat zou genoeg zijn." ●